

De Reis blijft Bestaan

De dagen na het lichtveld waren stil, maar niet leeg.
Er hing iets in de lucht, iets zachts, alsof de wereld zelf glimlachte.

De mensen om hem heen leken anders te praten, vaker te kijken.

Voor Foezel voelde het alsof hij tussen twee ademhalingen leefde, de ene van zijn oude wereld, de andere van Luminora.

Elke ochtend liep hij naar school, en telkens als hij langs het grasveld kwam, zag hij nog een glinstering tussen de halmen. Kleine gouden stipjes, bijna onzichtbaar voor anderen. Maar hij wist het...het waren sporen van licht. Resten van een wereld die nu in hem leefde.

Lisa fietste naast hem.

Sjoerd reed iets voor hen uit, zijn rugtas schuin, zijn haar in de wind.

Er werd niet veel gezegd, maar het hoefde ook niet.

Er was een vanzelfsprekende vriendschap gegroeid, de soort die niet begint met woorden, maar met wederzijds begrip.

Op een middag zat Foezel thuis, aan zijn bureau.

Zijn schrift lag open, een leeg vel voor hem.

Hij wilde iets schrijven, maar zijn gedachten dwaalden af.

Hij dacht aan Luro. Aan het Dromerwoud. Aan de Rivier van Echo's.

Aan Kapitein Bear, zijn lepel, zijn lach.

Aan de woorden van de Windwachter: "Hun wereld is nog donker, maar jij kunt haar verlichten."

En toen begreep hij het pas echt.

Luminora was nooit bedoeld om te blijven.

Het was bedoeld om meegenomen te worden.

Hij schreef:

"De wereld is opgesplitst in donker en licht.

We dragen ze allebei, elke dag.

En misschien is moed gewoon het kiezen voor het licht, ook als niemand het ziet."

Zijn pen trilde, maar niet van twijfel.

Hij voelde iets warmes op zijn schouder landen.

De Luma.

Ze bewoog haar kopje, en met haar vleugels schreef ze in zachte vonken onder zijn woorden:

"DE REIS BLIJFT BESTAAN."

Toen vloog ze op, langzaam, richting het raam.

Ze bleef even hangen, draaide nog één cirkel, en vloog toen de lucht in....

Recht in de zon, waar ze oploste in het licht.

Die avond zat Foezel buiten.

De lucht was helder, de sterren fonkelden.

Zijn ouders zaten achter hem in de tuin, pratend, lachend...
voor het eerst in lange tijd.

Lisa had net gebeld om te vragen of hij morgen meeding naar
het park.

Sjoerd had gestuurd dat hij een nieuwe bal had gekocht.

Foezel glimlachte..

De wind streek zacht door zijn haar.

Ergens ver weg, tussen de sterren, dacht hij dat hij een schip
zag.

De WASMAND EXPRESS.

En op het dek...ja, daar stond hij.

Kapitein C. Bear, met zijn hoed schuin, zwaaiend met zijn
lepel.

Foezel lachte.

“Dag, kapitein,” fluisterde hij.

En heel even, door de stilte van de nacht, hoorde hij een stem
terug:

“Goede wind, stuurman. Tot de volgende keer.”

De wind trok iets aan.

Het gras ritselde.

En toen zag hij iets tussen de bomen...een vos, rood als vuur,
met ogen die glimlachten.

Luro knikte, boog licht en verdween weer tussen de
schaduwen.

Foezel sloot zijn ogen.

Hij voelde geen scheiding meer tussen de werelden,
geen grens, geen drempel.

Hij wist nu dat hij niet meer bang hoefde te zijn en dat hij
nooit meer alleen zou zijn.

In zijn schrift schreef hij die nacht:

“ik dacht dat ik weg moest om mezelf te vinden.
Maar ik moest wakker worden om te zien dat ik er al was.
En dat elk hart dat durft te dromen, een deur naar
Luminora draagt.”

Hij legde zijn pen neer.

De letters gloeiden zacht, alsof ze ademden.

En toen viel hij in slaap.

De maan stond hoog aan de hemel.

Een straal viel door het raam en raakte het schrift.

De letters lichtten op, één voor één, tot ze oplosten in
kleine, glinsterende vonken.

Ze stegen op, dwarrelden de lucht in, en verdwenen
tussen de sterren.

Luminora leefde voort.

In licht

In lach.

In Foezel

